Акын, Казакстан Жазушылар одагынын мvшесі Токтар Зікириннін есімі онір жvртшылыгына жаксы таныс. Коп жылдар бойы оніріміздегі казак баспасозінін карашанырагы – облыстык “Солтvстік Казакстан” газетінде кызмет аткарган акыннын жырлары туган жер, омір туралы толганыстарга толы. Окыган адамнын жанын тебірен-тіп, кокіректерге vміт сәулесін vялататын шынайы жырлары жетерлік. Сан кырлы әлеуметтік-когамдык тіршіліктін кvбылыстары акын олендерінде озгеше орнектеліп, онеге аларлык, сабак боларлык сарында жазылган. Газетіміздін бvгінгі санында акыннын бір топ жана олендерін окырман назарына vсынып отырмыз.   cialis cost of
buying cialis in thailand
cialis generic price
cialis prices us
buy cialis by check
cialis canada trial
argaiv1962

Ауылым

Тербеді жанды жауынын,

Двлей табигат дауылын.

Тоз-тоз болып тарадын,

Ауылым, кайран, ауылым!

Жанымнын кылын козгайды,

Атадан калган мvра едін.

Ботадай бvгін боздайды,

Ауылсыз калган жvрегім.

Байлайтын желі кvлынды,

Кормейсін козы когенді.

Балуан колдін бvрынгы,

Думанды шуы жок енді.

Бәрі тvр тозып, ескіріп,

Не айта аламын жvрт жайлы.

Конырсып жатар кешкілік

Кидын да иісі де шыкпайды.

Коште калган кембагал,

Жетім-жесірлер тvндігі.

Жасадын-ау елге обал,

Дейтін кім бар бvл кvні.

Жетім кол

Айналмаса ак сагым елеске елі,

Әупілдегі бір әуіп емес пе еді?

Тvргындары бытырап тоз-тоз болган,

Жетім колдін бетінде жел еспеді.

Мvнга батып жогалар мvмкін колім,

Таусылады менін де бір кvн демім.

Кеудеме vрып, жvгіріп шашайыншы,

Желге vшпаган коганын vлпілдегін?!

Кvн vяга енкейді аспандатпай,

Шетте жvріп, сезгем жок аскан бакты-ай.

Колім жетім болган сон, мен де жетім,

Жалгыз калган шерменде каскалдактай.

Алгашкы кар

Ак кар жауды,

Биылгы алгашкы кар.

Жана із салып, жанадан жол басталар.

Ак кар жауды ак vлпек vмітпенен,

Kvз бен кыстын арасын жалгастырар.

Ак кар жауды әлемді акка орады,

Кандай гажап осынау шакта бәрі!

Аппак кыска аман-сау жеткені vшін

Жvректерге жыр толып, бак конады.

Ак кар жауды,

Жайгандай ак парагын.

Ак парагын тап-таза сакта, жаным.

Аппак кыста ак сезім тvрды кешіп,

Жvректегі жырымды актарамын.

Жvректін

сонгы дvрсілі

Келсем де канша жасаргым,

Барады-ау отіп асыл кvн...

Тырсылы сагат гасырдын,

Тvрганмен согып кеудемде,

Тоздырган әбден масыл мvн,

Тозан ойлардан шашылдым...

Кондырмай коніл кол кvсты,

Кеберсіп ерін, шол кысты.

Кондіре алмай комбісті,

Аяксыз калган армандар,

Окінішім боп ен кvшті.

Жапырак-сезім желге vшты.

Думаны кайтып нvр коштін,

Калмады бірі шын достын.

Жалгыздык жайын білмес кім,

Калын ойларга камалып,

Онаша осылай кvн кештім,

Періштелермен тілдестім.

Кимайтын омір тым шырын,

Сездіріп тірлік кынсылын.

Сырыма сvгып тvмсыгын,

Жатса да vгып жол мынау,

Жvректін сонгы дvрсілін,

Жазатын жанмын, жыршымын!

Немерем

Тәнір кандай жомарт едін, береген,

Немеремнін шуагына боленем.

Жvрегіме жырлы коктем оралып,

Кайта коктеп сала берді-ау кара емен.

Коктен кvтіп жvрген носер жанбырды,

Кара еменнін тамырына нәр кірді.

Бакшасында кайта кvсын сайраткан,

Бакытыма балаймын гой тагдырды.

Оніп шыкты кок оскінім, бvршігім,

Тагдырыма алгыс айтар бvл шыным.

Енді менін жалгасым бар мәнгілік,

Токтатпайтын жvрегімнін дvрсілін.

Жайдарлым

Сенсін менін озегім,

Балкvрагым коктеген.

Мейірінді сеземін,

Жvректегі тәтті олен.

Менін мәуе багымда,

Тәтті оленге айналдын.

Кvлдырандап жанымда,

Жvре берші, жайдарлым.

Куанамын мәз болып,

Кызыкты гой кылыгын.

Жаныма мәнгі жаз конып,

Кvйынды шабыт тvныгым.

Боледім сені оленге,

Жыр толкында тербедім.

Кайнарын тулап теренде,

Когіне кvлаш сермегін.

Жаздыртпасын неге олен,

Касыма конган бак кvсым,

Сvйікті Арлан немерем,

Сен маган сондай тәттісін.

Жаныма сондай жакынсын,

Аталаган тілін бал.

Ізімді жалгап отырсын,

Байлыгым сенсін бvгін бар.

Жvрегім тvрар vзіліп,

Пейілім барын білесін.

Атаннын келіп жvгіріп,

Кvшагына кіресін.

Шат кvлкінді сыйладын,

Екеу болды бір vлым.

Омірден іркіп жиганым,

Сенікі бәрі кvлыным.

Берсен шашып токпей бер,

Тәнірім, саган жалынам.

Арланым, осіп, коктей бер,

Атаннын абат багынан.

Сагыныш

Бір кездері жас едік, ондір едік,

Жетпіске де жетерміз енді желіп,

Жайдын огы жайнаган ормандайын,

Біз бvгін тіпті мvлде селдіредік.

Селдіредік, жок арыс сокталдарым,

Интернаттын болісіп каткан дәнін.

Кол жеткізбей барады мvлде алыстан,

Оларменен атырган ак тандарым.

Ошіп жаткан санадан сагымдай кvн,

Сыныптастын кейбірін танымаймын.

Орны болек еді гой маган мына,

Калимолла, Аскар мен Кәрібайдын.

Жанып тvрган жаркырап жанарында от,

Ал кыздардын кобінен хабарым жок.

Бір анығы бәрі де бvл омірге,

Араласып кетіпті-ау ала дvрмек.

Еріткен әже болып немересін,

Омірдін бал кызыгы деген осы.

Бірге окыган кыздарды корген кезде

Нvр шуакка шіркін-ай боленесін.

Бәрі олардын әдемі, молдір еді,

Ойлаганда жvрегім елжіреді.

Онашада кvлпырып шыга келген,

Сvлулыгы есімде коп жvреді.

Желкілдеткен сезімнін гvл арманын,

Козден vшып барады мvнар багым.

Калай гана vмытам кvлімдеген,

Каракаттай коздерін Кvләнданын!

Молдір арман

Сонгы дәптер – сонгы соз секілденіп,

Отырганы анык бvл секем беріп.

Бірак оны бастамай болмайды гой,

Кокжиекке келеді екінді еніп.

Жvрегімнен кvйылып токкен жырым,

Жастык шакты жырладым коктем гvлін.

Ага болып, азамат жастан оттім,

Бір басыма жетерлік шеккен мvным.

Олен болып оріліп, соз кvралган,

Омір елес кошеді коз мvнардан.

Солганымен сагымнын саргалдагы,

Конілімнен ошпейді молдір арман.

Ауыртатын аямай жарасы жан,

Кезді vмытып vмітті танга асыгам.

Шындык іздеп шырылдап жvрмін әлі,

Аткан Кvн мен баткан Кvн арасынан.

Дала сәні

Жаралгасын жыр гvмыр тагдыр vшін,

Кандыра алмай келемін жан кvрышын.

Аппак карга ак олен жазатvгын,

Бvл озі мvмкін менін сонгы кысым.

Үмыттырган жаздын нvр жанбыр әнін,

Тvнжыраган тvннен де калжырадым.

Кокжиекке дейін бір із калдырар,

Бvл озі мvмкін менін сонгы карым.

Адасам ба, жок әлде жол табамын,

Кайда барып тірелер кар табаным.

Батар кvнге еніп мен кеткенімше,

Үміт жvгін тагы да аркаладым.

Ак кар жауып сонында карашанын,

Келтіріп тастады гой дала сәнін.

Соны корып жvргендей корінеді,

Кvлактаныпп, кызарып аласа Кvн.

Конілден коктем алыс енді коктер,

Тагы акылым ой тербеп, жанды жеп кор.

Толсын тvнык жырларга жvректегі,

Аппак кыска арналган сонгы дәптер.

Махаббатым —

багым бvл

Кvн енкейіп, алыстады сагым кыр,

Бvрынгыдай тогілмейді жалын жыр.

Десем дагы маздагы бар әлі де,

Жvректегі махаббатым – багым бvл.

Коламталы шогы калган сонбеген,

Махаббатты бак кvсыма тен корем.

Менде кандай арман болсын, шіркін-ай,

Молдір сезім шырынына шолдеген.

Махаббатпен туды бірге менде олен,

Сол оленмен олгенімше тербелем.

Жыр жазбайды жvрегінен ешкашан,

Омірде бір кvлай свйіп кормеген?!

Жvрегімнін ашып сырлы сандыгын,

Молдіретіп токсем деймін жан нvрын.

Мына жарык двниеде япырмай,

Свйіп оту керек шыгар барлыгын!

Токтар ЗІКІРИН,

акын, Казакстан Жазушылар

одагынын мүшесі.